

צאתנו את מטולה

אבא היה הראשון שנאלץ לצאת את המושבה. עוד לפני פרוץ המלחמה עזב את ההוראה, קיבל סכום כסף כפיצויים — דבר שהיה חשוב לו מאוד לצרכי השקעה במשק — ושטחי קרקע נוספים שגם אותם החשיב, שכן מנוי וגמור היה עמו, להתרכז אך ורק בעבודת האדמה. הן לשם כך התיישבנו בכפר דוקא וזו היתה משאת הנפש. לפי כל החישובים שעשה — ותמיד היו חישוביו בכיוון אל הטוב והרצוי — אין כל סיבה שלא נוכל להתפרנס בכבוד מיגיע כפינו.

אך מי נביא ויידע שמלחמת עולם קרבה ובאה והיא על-לה לשבש ולשים לאל כל חישוב וכל תיכנון? וזה בדיוק מה שקרה.

בלית ברירה חזר אבא אל עיסוקו הקודם — אל ההוראה. אלא שמקומו במטולה כבר היה תפוס והוא נאלץ לנדוד ל"מרחקים" עד "מצפה" המושבה הקטנטונת השוכנת ב־סמוך לטבריה. אנחנו נשארנו במטולה והמשכנו לעבד את משקנו ככל שהיה באפשרותנו. והאפשרות היתה מוגבלת מאוד. רוב השדות לא נזרעו אם בשל מחסור בזרעים או בהמות עבודה ולעתים קרובות גם בשל חוסר ידיים עובדות שהעסיקו, בעל כורחן, בעבודת סוכרה וכיו"ב.